

get, som omhandler Snekastningen, vil derfor efter Mindretallets Formening ligge langt nærmere, end at gaa den af Flertallet foreslaaede Bet, og man skal tillade sig at opfordre Thinget hertil, hvis det ikke maatte kunne slutte sig til Lovforslagets ligesaa funde og naturlige som retfærdige Tanke, paa samme Tid som Snekastningsbyrden kommer til at hvile paa alle arbejdsføre Personer i Kommunen, at yde Betaling for det præstereede Arbejde. — De Betæneligheder, som have reist sig med Hensyn til Nødvendigheden af større Summers Paaligning, og det Afregningsforhold, som vil opstaa med de enkelte Voere i Kommunen, ville sikkerlig vise sig at være lette at overvinde. Der skal vel paalignes en Sum til Betalingens Erlægelse, men den største Del deraf vil selvfølgelig aldrig blive udbetalt, men likvideret vedkommende Skatteyder paa hans Kommuneskatkonto, og kontant Udbetaling vil hovedsagelig indskrænktes til Betaling for det Arbejde, der er udført af Husmænd og Indsiddere. — I det Mindretallet derfor anbefaler Lovforslagets §§ 3 og 5, og kun subsidiært kan slutte sig til det af et andet Mindretal fremsatte Forslag, der ved at fordele Snekastningsbyrden efter Skatteansættelse dog hovedsagelig hviler paa Udfastets Principer, skal det i Tilfælde af, at Flertallets Forslag skulde blive vedtaget, indstille, at Lovforslagets 1ste Afsnit, §§ 1—22 inklusive, udstemmes af samme.

Til de enkelte Paragrafer bemærkes Følgende:

Til § 2.

Det maa erkjendes, at Snekastningsarbejdet ikke kan ventes udført med den tilbørlige Hurtighed og Orden, naar der ikke i hver Arbejdsreds findes en Mand, som bestemmer og forestaar Arbejdet, Noget, som ogsaa allerede nu paa de fleste Steder finder Sted, idet dette Hver enten udføres af Aldermændene eller af særligt dertil udnævnte Mænd. Aldermandsinstitutionen, der ikke hviler paa nogen lovbestemt Ordning, men beror paa hvert Steds Sædvane og i Reglen er knyttet til Besiddelsen af Hartkorn af en vis Størrelse, skjønnes

imidlertid ikke at egne sig til Grundlag for Beskikkelsen af saadanne Bestillingsmænd, og Udvalget anbefaler derfor den her foreslaaede Ansættelse af Snekogder.

Naar Paragrafens 2det Stykke tillægger Snekogden Betaling, er dette i god Overensstemmelse med Lovforslagets § 5, der fastsætter, at alt Snekastningsarbejde skal betales, men naar Udvalgets Flertal, som staar nedenfor anført, er fraveget dette Princip, har man fundet det mindre rigtigt at bebyrde Kommunerne med Løn til disse Mænd, der nærmest maa siges kun at varetage et kommunalt Ombud; man mener derfor, det bør være Reglen, at Snekogderne ere ulønnede, og Flertallet foreslaar altsaa, at 2det Stykke i § 2 i saa Henseende forandres. Det maa imidlertid erkjendes, at Forholdene paa Steder kunne være saadanne, at Bestillingen som Snekoged bliver usædvanlig besværlig, saa at det vil falde Sogneraadet vanskeligt at faae denne behørigt varetaget uden Betaling, og man har derfor troet det rettest, under den foreslaaede Forandring af 2det Stykke i denne Paragraf (Ændringsforslag Nr. 1), at give Sogneraadet Udgang til at tilstaa Snekogderne Betaling. Der vil ikke være nogen Betænelighed ved at lægge en saadan Myndighed i Sogneraadets Haand, da man neppe behøver at nære Frygt for, at den vil blive benyttet til at paabyrde Kommunens Kasse Udgifter, som ikke ere nødvendige.

Til § 3.

Bed Lovforslagets Regel i denne Paragraf søges den til Snekastningen fornødne Arbejdskraft bragt tilveie paa den Maade, at de enkelte arbejdsdygtige Mænd stilles lige med Hensyn til Snekastningsbyrden, saaledes at der af hver Enkelt fordras et lige Maal af Arbejde uden Hensyn til øvrige personlige Vilkaar; Tanken er altsaa den, at Snekastningsbyrden ikke alene skal paa hvile Alle, men ogsaa Alle i lige Grad.

De er ikke første Gang dette Princip foreligger Landstinget til Prøvelse. I den Betænkning, som i sin Tid blev afgiven af det Udvalg, der i 10de Session var nedsat i An-